

Nie len dnes

Zazvonil mi budík. Vypol som ho a pošúchal si oči. Chvíľu som sa pozeral na strop, a rozmýšľal, čo budem dnes robiť. Potom som ale zacítil vôňu kávy a praženice. Posadil som sa, ale asi prirýchlo, lebo sa mi zatočila hlava. Tak som sa načiahol a zobral pohár s vodou čo bol na mojom nočnom stolíku a napil sa. To mi pomohlo. Chcel som sa postaviť, ale nepodarilo sa mi to na prvý krát, nohy ma nepočúvali. „*Budem sa musieť opýtať Ruženky čo s tým,*“ pomyslel som si.

Pomaly som sa odšuchtal do kuchyne, kde už mi moja žena Ruženka robila raňajky. S úsmevom som k nej podišiel a tľapol po zadku. Ale Ruženka sa neusmiala naspäť ako zvyčajne. „Dobré ráno aj tebe, Jano,“ mi povedala a miešala mi praženicu ďalej. Zachmúril som sa. „*Jano? Ona mi Jano nehovorí, to nie, volá ma Janko. Urobil som niečo zlé?*“ nevedel som sa zbaviť zlých myšlienok. Sadol som si za stôl, kde na mňa čakal čaj. Zamračil som sa. Bol by som odprisahal, že som ráno kávu zacítil. „Kde je moja ranná káva?“ opýtal som sa, rozhliadajúc sa okolo seba. Ruženka sa len pousmiala. „Ale ty predsa kávu nemôžeš, nesadla by ti s liekmi.“ A tak som vypil čaj s mojimi pilulkami- a bolo ich celkom dost. Ani som nevedel, na čo všetky tie pilulky vôbec slúžia. Ale netrápilo ma to ani trošku, lebo Ruženku poznám a verím jej najviac na svete.

Po raňajkách som sa šiel obliecť, nemôžem byť predsa celý deň v pyžame. Musím ísť navštíviť moju mamu, ktorá je v domove dôchodcov, a moju dcéru ktorá práve porodila svoje prvorodené bábätko. Ruženka a ja sme na ňu extrémne hrdý za to, ako to všetko zvláda. Ešte čakáme, kedy bude svadba, aby som ju mohol odovzdať jej budúcemu manželovi. Najskôr sa mi nepozdával, ale teraz ho mam rád ako svojho vlastného syna, ktorého som nikdy nemal.

Prišiel som do svojej izby a otvoril skriňu. Vytiahol som bielu košeľu a džínsy. Chcel som sa zohnúť a vyzliecť si pyžamové nohavice, ale nedarilo sa mi. Zatmelo sa mi pred očami a ťažko sa mi začalo dýchať. „*Ako je toto len možné? Nie som chorý,*“ nevedel som už pomaly ani zaostriť. S námahou som sa mi podarilo sa posadiť a zavolať som na Ruženku. „Ruženka!!! Pod' mi- pod' mi pomôcť..“ začul som rýchle kroky a o chvíľu sa vedľa mňa objavila Ruženka. „Jano! Musíš na to ísť pomaly! Tie lieky ti nejako nerobia dobre. Budeme musieť ísť ku doktorovi. Pod', napi sa vody a bude ti lepšie.“ Podala mi pohár s vodou čo som mal na stolíku vedľa seba, už z polovice vypitý. Napil som sa a môj zrak sa hneď zlepšil. Aj dýchanie bolo oveľa ľahšie odrazu. Poďakoval som a odložil už dopitý pohár na stolík. Smutne som sa pozrel na moje nohavice, nevediac, čo sa práve udialo. „Pomôžem ti obliecť sa, stačí len povedať,“ ozvala sa zrazu Ruženka. „Nie nie nie. Som ešte mladý chlap, toto musím zvládnuť sám. Toto čo sa práve stalo... to bola jedno-rázová záležitosť. Nemusíš sa báť. Zvládnem to,“ nedal som sa. Nechcel som, aby ma moja najdrahšia videla na dne. Bol som tu predsa na to, aby som ju podržal keby bola ona na dne. Nie opačne. Prežil som už všeličo, obliecť sa, hádam, zvládnem, či nie? Tak som len pokrútil hlavou a načiahol sa po moje nohavice. Nedostal som sa ale ďaleko, lebo Ruženka ma zastavila a nedala sa odbiť. Neodišla z izby, kým ma celého neobliekla. Nebol som dva-krát nadšený. Podráždene som pokrútil hlavou a odišiel zo spálne.

Išiel som sa do predsieň obuť, aby som mohol navštíviť mamu a dcéru s vnučkou, a prípadne kúpiť Ruženke ešte kvety lebo mám pocit, že som dneska niečo zlé spravil.

Posadil som sa na stoličku ktorú sme tam spolu s Ruženkou odniesli z kuchyne aby sa nám ľahšie obúvalo, a načiahol som sa do skrinky vedľa stoličky. Vytiahol som si svoje obľúbené topánky a chcel som sa obuť, keď vtom prišla Ruženka a vytrhala mi tie topánky z rúk. „Počkaj predsa na mňa, pomôžem ti. Nenadrapuj sa.“ Ani ma nenechala odporovať, už aj mi ich začala obúvať. Nie som predsa žiadne bábätko, aby mi niekto stále behal okolo zadku. To si môže nechať pre Elišku, našu novonarodenú vnučku. Pozrel som sa na Ruženku a pripadala mi trochu... rozmazaná. „*Naozaj potrebujem ísť navštíviť toho doktora, niečo nie je so mnou v poriadku.*“ Potriasol som hlavou a pomaly sa postavil, lebo z toho vrtenia sa mi zatočila hlava.

Nasledoval som Ruženku do auta. „Daj mi kľúče, nechaj mňa šoférovať, viem ako to nemáš rada,“ ponúkol som sa, aj keď popravde, ani ja nemám rád šoférovanie. Tá technológia je na mňa prirýchlá. Ale ona sa nedala. Kľúče si nechala pri sebe a nastúpila na miesto vodiča. Neostávalo mi nič iné len nastúpiť vedľa a nechať ju šoférovať. „Ideme na nákup, a potom pôjdeme pozrieť Miška s Eliškou, dobre?“ „Dobre, ale môžeme ísť potom pozrieť aj moju mamu? Dlho sme neboli v domove.“ Ruženka chvíľu neodpovedala. „...Neviem či to bude dneska možné... Uvidíme, OK?“

Najskôr sme šli na nákup, kúpiť pečivo, zeleninu, ovocie a mlieko. Vystúpili sme z auta a zobrali si nákupný košík. Ako sme sa tak prechádzali obchodom a hľadali vhodné potraviny na konzumovanie, ktoré sme doma už nemali alebo potrebovali viac, zdalo sa mi že som uvidel Michala, snúbenca mojej dcéry. Kým som sa ale stihol lepšie prizrieť, zmizol mi z dohľadu. Nerobil som si z toho ťažkú hlavu, aj keď sa mi zdal že vyzeral nejako staršie. Ale som si istý, že to bola len moja predstavivosť. Pokračovali sme v nákupe. Uvidel som čokoládu, ktorá by určite Simonke chutila, mojej dcérke. A tak som po ňu išiel. „*Ktorú mám ale vybrať? Tú s malinami alebo s orieškami? Obidvoje má veľmi rada, ale dve by neboli zdravé. Hm... Asi vyberiem tú s malinami. Michal je predsa na orechy alergický.*“ A tak som vybral čokoládu s kúskami maliny v sebe z regálu a chcel som sa pobrať za Ruženkou, ale nevedel som ju nájsť. Nespomenul som si, z ktorej strany som sem prišiel. „*Bol som predtým pri pečive alebo pri ovoci?*“, nebol som si istý. Ako sa hovorí, keď sa človek stratí, najlepšie je počkať na mieste kým ho niekto nenájde. A tak som čakal. A čakal. „*Ale nemôžem nechať Ruženku samu, čo ak sa aj ona stratila? Čo ak si myslí, že to nie ja ale ona sa stratila? Potom by sme obidvaja čakali na záchranu, čo je kontraproduktívne.*“ A tak som stisol čokoládu pre ktorú som v prvom rade išiel a pobral sa ku pečivu, dúfajúc, že som odiat prišiel.

Keď som prišiel ku pečivu, nevedel som tam Ruženku nájsť. Chvíľu som sa motkal okolo rozličných druhov pečiva a potom som sa rozhodol, že nám doma rožky chýbajú. Tak som zobral po desať rožkov, dal ich do vrecka, uviazal a vydal sa na cestu. Ak som si správne spomínal, chýbali nám aj jablká doma. A tak som sa pobral smerom ku ovociu, dúfajúc že sa zelené jablká ešte nevypredali. „*Zelené má Ruženka veľmi rada. Aj moja mama. Možno preto si tak dobre rozumeli keď som ich predstavil? Ja ich síce nemám tak veľmi v láske ako červené, ale nie sú zlé. Keď tak uvažujem, možno by som mohol urobiť aj jablkový koláč. Ten by som mohol aj mame odniesť. Určite sa poteší. Ale neviem či jej to v domove dovoľia, neviem ako vyzerá jej diéta. Musím sa Ruženky opýtať.*“ Došiel som ku ovociu a hneď som zbadal zelené jablká. Bolo ich ešte dosť, aby som mohol tie najviac zrelé a najväčšie vybrať. Ako som tak vyberal jablká, zišlo mi na um že doma nemáme cukor. Otočil som sa a chcel som sa vybrať smerom kde by mal byť cukor, ale nejaký pán ma zastavil. „Prepáčte, pri pečive ste si zabudli čokoládu.“ „*Čokoládu? Akú- jáj, pre Simonku!*“, pomyslel som si

pomýlene a poďakoval sa pánovi, že si to všimol. Nechápagúc, ako som mohol zabudnúť takú dôležitú vec, pobral som sa smerom ku pokladniam, dúfajúc že mám všetko. Ako sa tak k nim bližim, počujem zrazu svoje meno. „Jano! Si tu?“ „Áno, tu som. Idem platiť,“ otáčam sa a vidím Ruženku ako ku sme s nákupným košíkom cupitá. Usmejem sa na ňu a idem ku nej. „Nevedel som, že si aj ty išla na nákup. Ja som už kúpil rožky, jablká- tvoje obľúbené, a čokoládu pre Simonku. Čo také si ty nakúpila?“ hovorím, ukladajúc svoju korisť do košíka. Ona sa na mňa len usmeje a odpovie niečo o tom, ako sme sem spolu prišli. Ako sme spolu išli na nákup, a potom sme mali ísť pozrieť Simonku. Nespomínal som si, ale Ruženka by mi neklamala, a tak som sa len usmial a prikývol.

Chcel som zaplatiť, ale keď som sa načiahol po peňaženku, žiadnu som nenahmatal. S panikou v hrudi som sa pozrel aj do ostatných vreciek na nohaviciach aj na košeli. Nikde. S panikou v očiach som sa obrátil na Ruženku a povedal: „Okradli ma!“ Ruženka zvrátila obočie. „Čo tým myslíš, že ťa okradli?“ „Neviem si nájsť peňaženku! Nie je v žiadnom vrecku! Mám to ohlásiť polícii?“ „Nie, netreba. Ja mám predsa tvoju peňaženku. Ráno si si ju zabudol zobrať zo sebou keď sme šli do auta, tak som ti ju zobrala ja.“ „Oh.. Takže políciu volať nemusíme?“ „Nie, nemusíme,“ usmiala sa Ruženka, akoby to mala nacvičené.

Nastúpili sme do auta a vyšli na hlavnú. Simonka nebývala najbližšie, ale za dvadsať minút autom sa to dalo zvládnuť. Cestovali sme potichu, lebo som nemal rád, keď nás niečo v aute rozptyľovalo. Bál som sa, aby sme nenabúrali. Pozrel som sa na svoje ruky, kde som ešte stále zvieral čokoládu pre Simonku. Trochu som sa bál, že sa mi roztopí, tak som ju položil na palubnú dosku. Po chvíli načúvania motora, či sa náhodou niečo nepokazilo a uvedomenia si, že náš motor funguje tak ako má, som sa začal nudiť. Začal som sa obzerať po okolitých krajinkách, ale veľa som toho nevidel- všade boli len polia a pustatina. „*Kam to len naša zem speje? Ešte nedávno tu boli lesy a krásne lúky. Teraz sa tu pestuje pšenica a ktoviečo všetko,*“ pomyslel som si, značne pohoršený. Ako som sa tak pozeral von tým oknom, uvedomil som si, že nespoznávam okolie. Zmätené som sa pozrel na Ruženku. „Kam to ideme?“ opýtal som sa jej, keď som uvidel, ako pokojne šoféruje. „No predsa pozrieť Elišku. Tak ako sme sa dohodli.“ „To viem, ale touto cestou sme ešte nešli. Je to nejaká nová cesta? Obchádzka?“ „Nie, je to tá istá cesta ktorou ideme vždy. Len sa tu trochu veci... pomenili,“ povedala s povzdychom. Nechápal som, ako sa môže niečo tak zmeniť za takú krátku dobu na nespoznanie. Ale nenechal som na sebe nič poznať.

Išli sme ďalej. Bol som si istý, že sme na ceste boli viac ako dvadsať minút. Bola to už minimálne pol hodina. „Prest'ahovala sa Simonka?“ opýtal som sa, nevediac čo si mám o tejto situácii myslieť. Ruženka len pokrútila hlavou. „Nie nie, neprest'ahovala sa. Len sa tu pár vecí zmenilo. Chcú postaviť obchvat, takže cesta trvá trochu dlhšie. Neboj sa, za desať minút by sme tam mali byť.“ Uľavilo sa mi. Už som si namýšľal, že som stratil pamäť alebo niečo. Nie som síce najmladší, ale taký starý zase tiež nie som. A tak som sa ďalej pozeral von oknom. A naozaj. O pár minút sme dorazili ku Simonkinmu domu. Chcel som vystúpiť, ale Ruženka ma zastavila. „Sľúb mi, že sa nenaľakáš.“ Zamračil som sa. „*Že sa nenaľakám? To čo je za požiadavku? Čo sa stalo?*“ Ruženke sa moje mračenie asi nepáčilo, lebo len nedočkavo zopakovala svoju požiadavku. „Dobre, sľubujem. Ale prečo? Stalo sa niečo? Mám sa báť?“ „Nie, nič také. Len... len mi to sľúb. A skús si spomenúť, dobre? Oh, a nezabudni tú čokoládu. Je na palubnej doske.“ Na tú čokoládu som úplne zabudol. Ale našťastie sa ešte neroztopila. Zobral som ju a vystúpil z auta, pripravený navštíviť moju jedínú dcéru a vnučku.

Nasadil som úsmev na tvár, aj keď som si stále nebol istý čo si mám myslieť o tom čo mi v aute povedala Ruženka. Zaklopali sme a Miško nám otvoril. Zľakol som sa. „*Asi je toto o čom Ruženka rozprávala. Miško vyzerá úplne inak. Vyzerá akoby ostarol o desať rokov. Čo sa mu asi stalo?*“ „Ahoj Jano! Ako sa máš? Všetko v poriadku?“ „Áno Miško. Ale to by som sa mal pýtať ja teba. Je všetko u vás v poriadku? Nevyzeráš.... najlepšie.“ Miško sa pozrel na Ruženku a tá len pokrútila hlavou. Akoby s chápavým úsmevom prikývol a pustil nás dnu. Ja som na druhej strane ničomu nechápal. „*Prečo si vymenili tie chápavé pohľady medzi sebou? O čo som prišiel?*“ Vošiel som dnu do domu. Bolo tam príjemne teplo, a voňalo to tam koláčom. „Dobre to tu rozvoniava. Piekla niečo Simonka? A kde je moja vnučka Eliška?“ „Nie, ja som piekol. A Eliška je vo svojej izbe.“ „Ako ste mohli nechať Elišku sami?! Ved' je to ešte len bábätko! Musíte ju mať vždy na očiach! Čo ak sa jej niečo stane?–“ V tom spoza rohu vyšlo dievča. Malo hnedé vlasy a podobalo sa na Simonku keď bola mladšia. „*Čo sa to tu deje?*“ „Kto je to?“ Všetky hlavy sa obrátili ku tej neznámej dievčine. „Dedo, pod' si sadnúť. Nechceš vodu, koláč? Ocko upiekol veľmi dobrý, jablkový,“ prihovorilo sa mi tá dievčina. „*Dedo? Ale ved' ja mám len jednu vnučku.*“ Svet sa mi zrazu zatočil pred očami. Miško ma podoprel a odviezol ku kreslu, kde som si sadol a dostal pohár s vodou do ruky. Opatrne som sa napil. Poobzeral som si tých troch ľudí, čo si posadali na gauč vedľa seba, a pozerali sa na mňa so sympatiou v očiach. Bol tam Miško, ktorý vyzeral staršie ako naposledy čo som ho videl. Dievčina, ktorá sa podobala na Simonku. A Ruženka- nie, nie Ruženka. Ako som sa tak na ňu pozeral, nebola to moja Ruženka. Podobala sa na ňu, to áno, ale bola oveľa mladšia a mala moje oči. To nebola Ruženka, ale Simonka. Tá dievčina musela byť Eliška, ale oveľa staršia ako keď som ju naposledy videl. Už nebola bábätko, bola to vysoká, mladá baba. „*Čo sa to dneska robí? Snívam?*“ „Nie len dnes, dedo. Nie len dnes,“ povzdychla si Eliška, so slzami v očiach. Nechápal som. „*Kde je potom Ruženka? Prečo som bol celý deň so Simonkou a nerozoznal som ju?*“ A zrazu som si spomenul. Na diagnózu doktora, ktorý mi oznamoval že mám demenciu, na svadbu Simonky, na úmrtie Ruženky na infarkt, na rast Elišky. Nepamätal som si všetko, ale na malé útržky som si spomenul. Oči mi zaliali slzy. „*Ako to, že som si nespomenul?*“ „Neplač dedo. Nestojí to za to. Zajtra si to aj tak pamätať nebudeš. Vychutnaj si koláč, a tráp sa s tým neskôr.“

A tak som tam sedel, rozprával sa so svojou rodinou s plným vedomím, že si to o pár hodín nebudem pamätať.